

Uczmy się od innych

Nawet jeśli Paryż i Berlin dojdą szybko do porozumienia w sprawie reformy Unii, czekają je poważne negocjacje i spory z dość liczną grupą przeciwników – pisze prof. Marek A. Cichocki w felietonie na łamach „Rzeczpospolitej”

Ministrowie finansów ośmiu państw członkowskich, które reprezentują północną część UE, przeciwstawianą unijnemu południu najbardziej zadłużonych państw europejskich, wystosowali list dotyczący planowanych przez Paryż i Berlin reform UE. Chodzi o pogłębienie integracji w strefie euro, czyli de facto stworzenie unii w Unii, za czym opowiada się przede wszystkim Emmanuel Macron i do czego chce pozyskać nowy niemiecki rząd.

List podpisały państwa bałtyckie, Holandia, ale także państwa skandynawskie, m.in. Dania i Szwecja, które do euro nie należą. Ministrowie tych państw wzywają do skoncentrowania się na reformach najważniejszych, takich jak dokończenie unii bankowej oraz przekształcenie europejskiego funduszu pomocowego dla zadłużonych państw w Europejski Fundusz Walutowy. Natomiast zdecydowanie krytykują pomysły tworzenia unii w Unii oraz instytucjonalizowania wewnętrznego podziału przez odrębny budżet dla strefy euro czy ustanowienie europejskiego ministra finansów.

List odebrano jako wyraźny sygnał przeciwko francusko-niemieckiej inicjatywie budowania pogłębionej politycznie strefy euro i dalszemu przekazywaniu narodowych kompetencji Brukseli. Z polskiej perspektywy z

Można nie być w strefie euro, a jednocześnie brać udział w debacie na temat jej przyszłości

listu wynikają dwie istotne kwestie. Plany Macrona reformy Unii są dla nas niekorzystne, ale widać wyraźnie, że wśród wielu państw nie ma na

nie zgody. Nawet więc jeśli Paryż i Berlin dojdą szybko do porozumienia w sprawie reformy Unii, czekają je poważne negocjacje i spory z dość liczną grupą przeciwników, którą ze względu na brak wyraźnego przywództwa Berlin zapewne zagospodaruje jako argument we własnych rozmowach z Paryżem.

Ale jest także inny ważny wniosek dla Polski. Obecność Danii i Szwecji pokazuje, że można nie być w strefie euro, a jednocześnie brać udział w debacie na temat jej przyszłości. Kopenhaga i Sztokholm nie chcą same skazywać się na drugorzędną polityczną rolę w Unii, dlatego wzięły udział w inicjatywie innych państw. W zmianach zachodzących w strefie euro, takich jak unia bankowa czy Europejski Fundusz Walutowy, widzą dla siebie nie tylko zagrożenia, ale i szanse, dlatego chcą je współtworzyć, nawet jeśli nie zamierzają wchodzić do euro. To mądra strategia.

Felieton ukazał się na łamach dziennika „Rzeczpospolita”